

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ

ΤΟ ΚΣΑΡΕΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

**ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“**

**ΡΟΣΤΟΒ-ΗΤΟΝ
1 9 3 2**

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ

ΤΟ ΚΣΑΡΕΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
1933 / 4599

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“

ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1 9 3 1

Д. ЭРИСТЕАС

„Токсареас“
(Сборник стихов)

РРЧМІА
АКАДЕМІА

ИЗДАТЕЛЬСТВО
„КОММУНИСТИС“

РОСТОВ-ДОН
1 9 3 2

Χαριζμένα στον
ς. Μίτση Σακαρέλον
Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ.

ΣΙΝ ΛΙΡΑΝ

Αλακσον, λίρα, τον σκοποσ
το τσινκρομένον τιν λαλίασ·
πάι τι σκλοβίας ο κερσ
τι διςτιχίας.

Πάι ο κερσ, πυ ι χαρα
σο στόμα-ς έτον μισολόγια,
πυ χτίχιαζες σα σκοτινα
κε εμαρένυς σα ιπόγια.

Ασα καφύλια έβγα τι χορι
σα ιλιακυσ κε σανιχτίας,
πυ καρπανιζ ο ιλεν κι ζοι
με τι χαρας τα τραγοδίας.

Φόρεμαν έπαρ τιν Αθγιν,
κε ασον ιλεν τιν φοτιαν,
τα κόρδασ ασον μαχιτιν
κε ασ αιδόνια τιν λαλίαν,
τάπσιμον τενθουσιαζμου,
πεφτάι τα σ έπια πολιτίας
κι απλον στον κάμπον, τυρανυ
τάστρια κε τα φοτίας.

Ολια παρατα κε τι μορφισ
άλακσον, λίρα, τι λαλία-ς.
Κε εμπρολάτες τι ζυις
σον κάμπον τρέκσον τι δουλίαις.

1. ΙΣΑΓΟΓΗ

Τα δίποδα τα χτίνια, τα διποδα τα θύδια,
ας παν να τραγοδύε τα δίποδα τα ζα,
ας παν ἴμνους να γράφνε σα δίποδα ταρχύδια,
σον θρόνον τα γαρκα.

Τι μισιαντε, τι τσιμπλιάντιας ας πάι πσαλ ο τσιμπλέας,
τι χρισοφορεμένους ας πσαλ για τα χρισα·
επίρα τι σαίταμ εγο απομικροθέας,
αβτζις για τι θρισκιάς, τον θρόνον τα γαρκα.

Κετόκσεπσα, τοκσέβο, κι ακόμην θα τοκσέβο
— νέα σαίτας δόκες εμεν, Τριγομινα —
για μεγάλια κέρθα κε δόκσαν κι γιρέβο,
εγο κι Κασταλίας κελύστα τα νερα.

Ελύστα γο σο έμαν ντο κξιιντε μπουρζουαζία
κε κι κιρυμ το έμαν λύστα τι δουλεφτα·
κε το νερον, εμένα ντεφότηςες, Εκλιςία,
τι μάναμ διάκρια έσαν, διάκρια φαρμακερα.

Κι ατόρα, αν εφίκα τιν σατίραν κε πίρα
τιν λίραν να τιζέβο — κεγο πρότιν φοραν
τιν λίραν εγο πίρα
ίροα για τεσέναν, για σέναν δουλεφτα.

Ι ΧΟΡΑΜΥΝ ΠΡΕΠ ΝΑ ΕΚΣΕΡ ΤΙ ΙΡΟΛΣΑΤΣ

ΣΟΝ ΜΟΔΟΡΟΝ ΤΟΝ ΜΑΧΙΤΙΝ

— Θόδωρε, τα γερατία
κε τα ρσιόνια τιν φοτίαν
τι καρδίαςις κι θζίνε.

Για τεζέναν νενκασία,
για τεζέναν καθισία,
κέσαν, κίνε, κι θα ίνε.

Ι νεοντάδες με τεζέναν
κεπορύνε έναν κέναν
να εβγένε σι δουλίαν

Σι ενίκεσεσ τα χρόνια
κεντροπιάζεσ τα ρσιόνια
κε τα μάθρα γερατία

Για πέιμε, Θόδωρε, το μιστικον,
πενίκεσεσ τα γερατία
κεκσίντα τέσερα χρονον,
ασλαντς, εζέφχτεσ σιν δουλίαν.

Σε πιον λανκαδ, πιον ορμαν
ίβρεσ τι νιότισ το βοταν,
σε πιον κορφιν, πιον βυνον.
Επεσ ταθάνατον νερον;

— Χάλκινον ραβδιν κεπίρα
κε κεφόρεσα τζαρύσσια
χάλκι α εγο.

Σα λανκάδια κεβραδιάστα,
σα θυνα κεκσιμερόθα
για ταθάνατον νερον.

Λοριαζμένα τα τζαρούσσιαμ,
οκσιπόλτος, τσεριγμένος
σαγαδίον τον κερν.

Εσίρνα με τα βυδόπαμ
— Ιμπσον πρσιν έσαν κεκίνα —
τι εκλαβίνας τον ζιγον.

Με το έμαμ, με τα δάκριαμ
με το ίρδομαμ, φαρμάκια
πότιζα τιν μάβριν γιν.
κε εγίρεβα τι κάχυ
σι χριστι τα γιατροσόφια
τι για ρίνας τιν πιγιν.

Μάτια ίχαν κε φος κίχαν
ι χοιστι κ ι παναγίες
κε ι άγι κοφι.

Εφκερα τεφχάσιμ πέγναν
έφκερα τα παρακάλιαμ,
τελαδόπαμ, το κερν.

Επιδέβα τάις κε πίγα
σα ζαβότια κεταράγα
με ταργάτας δυλεφτις.

Κε με τεκινυς εντάμαν
σα θυνα κε σα λανκάδια
έβγεσα πολεμιστις.

Επολέμεσα, εκόθα.
ενιχτέρεπσα σα επέλτα,
εκσιμέροσα σορμαν.

Σι Τριγομινα τον κάμπον
τι ζοις το νερον ίβρα
κε τι νιότις το βοταν.

ΣΟΝ ΧΑΠΑΡ ΤΟΝ ΠΡΙΓΑΤΙΡΟΝ ΤΙ ΚΟΛΧΟΖΙ „ΕΜΠΡΟΣ“

(Πακάνσκαγια, Ρομέικον ραγιον).

Εσι, πυ τα πυλία τις Αβγίς,
σο προΐζνον τεγνέφιζμαν εδέδες
κε με τον ίλεν νικίτις
σιν σοτς-σορεδνοβάνιαν εκσέβες,

Χαπαρ, εσέναν τραγιδο,
για σεν τιν λίραν πέρο,
σιχόραμε, Χαπαρ, αν κεπορο
τα λόγιαμ όπος πρεπ να καταφέρο.

Ι ανοφέλεφτι ολόγερας πολι,
κε τον κυλάκον τα ταζία,
τα ιπνοχύρια, ι σκοτινι,
ολ πεμποδιζνε σιν δυλίαν.

Ι ολιγόπσιχι εκλόστανε οπισ
ι „γνοστικι“ εσίρθαν σα κεςσάδες.
„Τον κόζμον κι θα διορθόνομε ειμς,
γίρτσον οπισ“ εκύκσαν κάπι γεροντάδες.

Σα χρόνια ι γεροντάδες, σο κορμιν
κ ι γεροντάδες με τα μάβρα τα μαλία,
τι μεγαλίας τα ταζία κε εκιν
εχμάλοτυς πεκράτνεν ι θρισκία.

Σα ονιδίγματα οτιν κι δις·
κε σα γλίκα τα λυγια κ επλανέθες·
εσι, τυ ίλιω νικίτις
τα διςκολίας κεφοέθες.

Τι „γνοστικυς“ φίκες οπισ,
τι νείς επίκες σινιροφίαν.
Διαρμενεφτις κε μαχίτις
κε εμπρολάτες σιν δυλίαν.

Ρύκες, εκόθες, έσιρες πολα·
μα το τεμελ εσένκες
τι κολχοζι ασάλεφτα, γερα·
τ „Εμπρος“ ασα τζαμύρια κσένκες.

Γι αίκον ίροαν εγο
τιν λίραμ ποσ για να μι πέρο!
Σιχόραμε, Χαπαρ, αν κ επορο
τα λόγιαμ, όπος πρεπ, να καταφέρο.

ΧΙ³1

ΣΟΝ ΠΑΝΙΚΑΝ ΤΟΝ ΕΝΘΥΣΙΑΣΤΙΝ ΑΣΟ ΝΟΒΟΡΟΣΙΣΚ.

Εσι κίσε απ εκίνυς,
πυ τιν μπλύζαν τεργατίον
φόρεςαν για να εσκεπάζνε
αμαρτίας παλεα.

Ζομερος ο κίρις κέτον
θίον κίσσεσ εσκευλιάντον
κε ι μάνας διαγατέρα
πσάλτε κέτον, για ποπα.

Με τιδρόματα τι χόρας,
με τα έματα τι εσιόρας,
σι, κετράνινες, Πανίχα,
χαραμ κέφαες πσομιν.

Το τζακυτζ εγνόρτζεσ κίριν.
μάναν ίχεσ τιν δυλίαν,
με τιν νένχασιν, το ίδροσ,
εσι, έδεσεσ χορμιν

Κι αν εσι τσάρονος τα χρόνια,
δύλεβεσ για τον Διμίτριν,
ίρδονεσ για τον Νικόλαν,
ντύνεσ το τζακυτζ, να ζις,

Ενθουσιαστis ατόρα
πίρες το τζακυτζ σα σέρια.
εμπρολάτες τι δουλίās
για να χτίis.

Ι δουλία πανιγίριν
εν ατόρα για τεσέναν
παρχαρι νερον το ίδρος
τα καρδιάσιs δροσιζ.

Εμπροπέρεν ι δουλία,
πόσον σέρεσε, Πανίκα,
τροs το πεσόπος, το καρδόπος
ι δουλία αν κοτσιζ.

Παν τι τσάρονοs τα χρόνια,
πίρδονεs για τον Νικόλαν,
για τι χόραν, για ταγάδεs
ντόνεs το τζακυτζ, να ζis.

Ενθουσιαστis, Πανίκα,
πίρες το τζακυτζ ατόρα,
εμπρολάτες τι δουλίās
για να χτίis.

X/31

4

Κι ατόρα τον σκοπον αλάζο,
κε σέναν τραγοδο αρμέχτρα,
κε σέναν τραγοδο δουλέφτρα
τι κολγοζι νικοκίρα.

Σο πεστιαμπέλνεσυν κι αλάζο,
σο ιλιστέρνεσυν κι αλάζο
τ Ελένιs τι πεντάμορφοs τα κάλια,
τα κυρεμένα τα κιφάλια,
τα κόρασσα τα τρυφαντα.

Ας πάνε τι „Μαρίκας“ να τραγοδούν τα εσίλια,
„Ανθύλας“ τι „Δομνίτσας“ τομάτια τα πιπίλια,
εκιν πυ έργον κέχνε ας ψάλνε τα θελκα.

Για μας ατόρα κίνε, γινεκ για τα καφέσσια,
θελκα για τιν ιδέα, κιρίες για ταρέσσια,
πογιάδες κε ζιντζίρια κε κόλφια κιν χοντρα.

Τα τριφερα ι „τριφερι“ ας τραγοδούν κορμιά
εγο τα εσέριας τραγοδο, Πινι τα μαζολία.
Κε το κόκκινον το χρώμαν κε τα μάγλα τι Θιμίας,
πυ ι φόρτζα επογιάτσεν τι δουλίας.

Τιν λίραμ πέρο για τεσεν, Πινι,
πυ το δυκαλ εκρέμτσες τι εκλαβίας,
το πσέφτικον τιν εντροπιν
κε τα μακάμια τι πυρζυαζίας.

Κέναν κενέα με ταγυρτσ κε ει
— κσέρο εγο τα δυσκολίας —
ζέφχτες σο χτίσιμον τι κολχοζι
με τεμπρολάτας τι δουλίας.

Ζέφχτες σο χτίσιμον τι κολχοζι,
γινέκα ει — τι μάνα! —
Τσεριζ τα μάγλατς ι Χρισι,
χτυπίετε ι Χρισάνα.

„Σα ρινεδρίας με ταγυρτσ
κεχν έργον ι νιράδες·
Πινι, τοπλάεπσον ταχυλτσ,
κνιζν ι γεροντάδες.

Κυζ ι Κλιτο, πυ πορπατι
κε σο χορίον με πυμάδας
κε ανασιρ με τιν χρισιν
κε κλεί τιν εμορφάδας.

Σα παρακάθια για τεσεν,
σιν εκλισίαν λένε·
κατιγορύνεσε ι κσεν
κι „φιλ“... τον άντρας κλένε.

Κλιρονομίαν ο χριστον
βαριν εφίκεμας κ ι βασιλία,
κε σιν γινέκαν τον ζιγον
διπλον εχάρτσεν ι θρισκία.

Θα ίσε ίροας, για Ιρακλις
για να σκοτοντς τις Ιδρας τα κιφάλια,
τι πρόλιπσις τοφίδια να πατις,
τι πίστις να κρεμίς τεμπάλια.

Κεκσέβεσ ίροας εσι
σόλια καρσσι τα δισκολίας.
Μπροστας ι ίροες μικρι,
ντο έλεγαν τα ιστορίας.

.

Άσ παν να λεν ι σκοτινι
κε ι εχτρι ασ παν να λένε,
τέργος, εσι εκσερτς, Πινι,
ολ με τα λόγιατυν θα μένε.

Για τα γριντσόματα, σι κι νυνίς,
στιν κι δις σα ονιδίας,
Για έναν μόνον, σι νυνίς,
έμπρι να πάνε τα δυλίας.

Για το κινον το έργον ι γιτον
να πολεμυν απο καρδιάς·
να ανασπάλκετε „τεμον“,
όλια να ιν τολομελίας.

Με τάψιμος δις τιν ζοιν
σι κολχοζι τεργάτας·
σο πρότον πάντα τιν γραμιν,
Πινι, ελέπο τιν μπριγάτας.

Πάνε ι δίσεχτι κερι,
για ταλυνος, πενένκαζες τομία.
Δόκσα ατόρα κε τι μι
για σέναν εν ι εργασία.

Ο ίλεν ασον πρόσοπος κι φεβ
ασίσε κε τιριανιγμέντσα.
κι δίσα αν τίχι κε λαθεβ
συμόντσε, φεβ εντροπιαγμέντσα.

Το „κεπορο“ ενέςπαλες, Πινι,
για τεσεν κιν τα δυσκολίας.
Μπροστας ι ίροες μικρι,
ντο έλεγαν τα ιστορίας

Ι ΘΙΜΙΑ

— Τριανταδίο χρονον γινέκα
με τα βιβλία ντε έργον έίς;
κε σα σχολία, επαλαλόθες,
άμον κορτσόπον να μαθαντς τρείς!

Σι απ ατόρα θα μαθαντς γράμαν
τιν αρφαβίτα θα σιλαβίς
κε τα χαρτία, με τα κοπάλια
τα δαχτιλόπας, θαποβροτίς.

Αφς σα σχολία αγυρ ασ πάνε
κε τα πεδόπα κε ι μικρι·
εν για τεσέναν γράμαν ο άντρας
κε τα πεδίας εν ι γραφι.

Κι αν απομέντσε λέφτερον όρα
έπαρ τιν κάλτσαν κε κάθχα κα
κι πρεπ ι νίχτα νελεπ, Θιμία.
ασο σπιτόπατυν τι νείς μακτρα.

— Τριανταδίο χρονόπα τόρα
ει νίχτας ζίνα 'φκα τα φτερα,
με φος κε κε κέλεπα τοματόπαμ
μακρα κεχόριζα, νια τα ζυμα.

Τριανταδίο χρόνια εφτάνε
ειν γιν πεγίριζα, θία τιφλι
θα πάγο τόρα να ενταμόνο
τον ίλεν, τάστρια κε τιν αβγιν.

Τόρα τι νίχτας πυ τα μαγίας
ελίαν, πάνε κ εδέβαν κα,
για τεμας όνιδος κε αμαρτία
εν να γιρίζομε σα σκοτινα.

Τα κολεχτίβια να προοδέβνε.
κε ι δουλία να πάι εμπρος,
κι θέλνε μόνον εσέρια, μα θέλνε
κι ομάτια τέσερα, μάτια με φος.

Κι αν ιν κοπάλια τα δαχτιλόπαμ
κε κίνε νέζνικα κε κιν λεγνα·
έχνε τι κάμασις κε τι δουlias
τα διαμάντια τα ακριβα.

V/32

ΣΑΙΤΕΑΣ

Κι ατόρα, λίρα, λίγον στα
— Κάπως πρεπ κσαν να τοκσέβο,
κάπως πρεπ να κσαγυρέβο —
ατόρα, λίρα, λίγον στα
κ έλα, σιντρόφσαμ παλέα
σιντρόφισαμ καρδίακι,
σάτιρα, ει.

Κάθε σάιτα κε εχθρος
φανατικος κερδίζο
κέχο πλυσ,

μα για κινυς
εγο καθόλυ κι φροντιζο.

Εγο τον τόπον καθαρίζο
για τον Χαπαρ,
για τιν Πινιν,
τι χοραφι τον μαχιτιν,
τι κολχοζι τον χτιστιν,
εγο τον τόπον καθαρίζο.

Πος να μι πέρο τιν ζαΐταν
οντες ελέπο τον Μ μι:ταν
σιν πόρταν τι ζελσοβ:τι
πρικάζια κε παρανκελίας
να δι ατος για τα θυλίας
τι κολχοζι.

Μαρτακ το παπιροζ σο στόμαν
κε το πορτφελ-γυμεν τερκιν
τςσαιζ, βαρχιζ, λερον το χόμαν
κε το χαρτιν.

Αποχαζμύτε,
αποτςινκύτε,
κίτε απλύτε,
απλύτε σκύτε,
τςσιζεβ κε φτιζ. . . .
σκέδια χτιζ.

Ι αλ σα ζςερια φέρνε μαζόλια
κι ατος σιν ράςσαν-ατ, σο πιςινον
πέκσον ζαιταμ κε σα χοχόλια
κρέμτσον κι ατόναν μι χολολον.

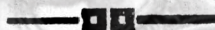
Κρέμτσον κι ατόναν
κε μετ ατόναν

τι Παναγέτα τιν φτεροτιν,
πυ τιν κίριαν κε τιν κοκόναν
φτάι σα κεπία κε σο μαντρην.

Χτίπα, σαίτα, σα ακοία
φανατικά
τι κυλακίον τα τζία —
θαυατικά.

Πυ πόςτια αν έλακσαν
κε φορεσίαν,
νιέτια κέλακσαν
κι ότε καρδίαν.

Πυ να χαλάνε,
να εμποδίζνε,
να βλάφνε τρέχνε·
κι ακιντε σεβόρτε,
πυ λιμερίζνε
κε μίας όέχνε.

Λέσσια, πυ σεκίλακσαν
κι αν ζυν ακόμαν,
σαίτα, φόςικσον
βαθέα σο γόμαν.

Σα ανασίρματα
στιν μι όις·
χτίπα το δάχτιλος.
μι τεντελιζ.

Τα ανασίρματα
ιν αλεπέσσια.
Σπλάχνο: κε έλεος
κι σκον τα λέσσια!

ΚΑΤΟ Ι „ΜΥΧΤΕΡΙ“ — ΖΙΤΟ ΤΑ ΜΥΧΤΕΡΑ!

Τι μυχτερος τιδίποδους μακρα ασα χορία
κε ας ανθρώπος ανάμεσα μακρα τι μυχτερος.
Τζιοπλίγια να ταραζνε, τζορμάδες κε ορμία,
ορμία κοιτορίμια, ας παν με τι τρανους,
που ζόνε σιν Εβρόπιν, που ζόνε σα Παρίσια;
σα ρεγάρα τιλίσια . . .

Τι μυχτερος τι δίποδους μακρα ασα χορία.
Ας πάνε να ταραζνε τα κόπρια πλανκεα
Χτίστεν για τα τετράποδα παλάτια τα μαντρία.
να ζόνε να πλεθίνε εκι τα μυχτερα
χοντρα-αμον πυρτζυάδες μαγαδίκα κιλίας
κε με μεριν κιρίας

Τι μυχτερος τι δίποδους αφίστεν τα χοχόλια
εκιν να καθαρίζνε, ταγιάνεψαν εκι,
κε εσιν, τα τετράποδα φάστεν κε δός-εν πόλια
νερον κε παστροσίαν κε ίλεν κε φαιν.
Τι δίποδους αφίστεν σα τόζια να κιλιούνταν,
τα ζόα σιν τερέστεν, που πρεπ κε να χτενιούνταν.
Να τρόνε κε να πίνε να δένε χοντρον ράσσιαν,
ποροκρατ κι θα γίνταν νεμποδιζν σιν δουλιαν,
ότε τρανα κιρίος να δεν άχριστα πάσσια
κε ότε πυρτζυάδες με άχριστον κιλιαν.
Φάστε ατα μι φοάζνε πεθγάλνε τον
μιστόν-ατου.

Που πλίνιατα τεμέκιατ χαμίαν κι θα χαν.
Τερέστε-ατα να γίνταν κι ας ανκληα απαν,
κελέπιατα ι δίποδι κε σπαν ασο κακόνατυν.

Ο ΓΙΟΝ ΤΙ ΠΟΠΑΔΙΑΣ

1

Ο κίρτζατ έτονε ποπις κι μάγιατ ποπαδία.
Εκίνος ελυτρώγανεν κι ατε έχτιζεν πεδία.
Κε κοβάλναν ι χορετ ασ όλια τεβλογίας,
γιατατυνυς κε το πανκαρ δούλεβεν τεκλισίας.
Δέβαζεν πάντα ο ποπας εκσάψσαλμυς, τροπάρια
κι ποπαδία κάθυτον κεμπάλιζεν τ ορτάρια
κε κύνιζεν τα χάταλα ρι μέσιν τι οτας.
Κεκίνα-πα πλεθίνανε με τι ποπα τ εργας
κε με τα „εβλογίας“

ντο εκοβάλναν ι χορετ, ντεδίναν τεκλισίας.
Με τα ψσαλμυς ειτράνινεν ο Γιορτζ, με τα τροπάρια·
κε ζέλεβανε τι χορι ατον τα παλικάρια,
κε τα κορτσόπα ζέλεβαν τον γιον τι ποπαδίας,
περσίριζεν κελάσκυτον κε μάρανεν καρδιάς.
Εδούλεβανε ι χορετ, εντόναν τα μακέλια
κι ατος, εγίριζεν αγας . . . σεράντα πιτραχέλια
ρην γενεάνατ κσέβανε κε σεράντα κε έναν
θεγίνυσαν, ο πόλεμον αν κέτον, με τ ατόναν.

2

Ες τα καλατ ο πόλεμον, ες κέρδι κ „εβλογίας“.
Πόσα ανι δουλίας!

Κι αν κσει ποταμ τα έματα, ποταμ, κσιν τα παράδες
για τι τρανυς, τι χοντσοβορτζ, τι πάνκας τυς αγάδες.

Εκιν πέχνε μονάδαν . .
εκιν μόνον τι πόλεμυ επίραν τιν γλικάδαν.

Σον πόλεμον γριλέφκυσαν μικρι κε γεροντάδες.
κε ποτρατζις εκέρδιζεν εκι ο Γιορτζ παράδες
απλα-δίπλα εκσόδεβεν, ζίνεν άμον αγας,
εζίνεν κι ο παπας.

Ο πόλεμος κε τ εκινυ ένικσεν τα δουλίας.

Παντανιχτα, πυρνον, θραδιν, τα πόρτας τ εκλειςίας.

Μνιμόςσινα, παράκλιςις, ενέα, εφτα, χρονία,
τα κανίίλας ακίμιτα κε δόκια τα κερία.

Ι σκοτομεν θέλναν εφχας ίσιχα να κιμύνταν,

κι ασα μαςσέρια, ι ζοντανι, τι πόλεμυ να σύνταν

Κι „διασχάλτσα“ χαμνόκαρδος διαρμένεβεν τιν χόραν.

Παργόρεβεν τιν ρσιόραν

κε τ ορφανα π εφίτροναν καθα έναν στιμιν

για τι πατριδας τιν τιμιν.

Διαρμενέβεν, παργόρεβεν, επίινεν κε τιν πρσίνατς,

ι θεοτόκος να κρατι κε ν οριαζ το πεδίνατς.

Τα χρόνια έρθαν δίσεχτα, το πανκαρ εκλιδόθεν,
τι ποπαδίας το τιρλικ κε τι ποπα εσχόθεν.

Τεμπόριον εκάτςενκα, αγάδες δέβαν κα·

εγέντανε χαρτία,

χαρτία παλαλα,

τεκατοςτάρικα ο Γιορις ντ ένκεν με τα σακία.

Ι πολςσεβικι εγίρτσανε τον κόζμον παν-αφκα.

Οδα κι φέρνε άλο τεφχας κε κοκία ς αμπάρια

κι φέρνε τα τροπάρια.

Άλο σαρανταλότηρυγα κι γίντιν με παράδες

κε σιν εκσομολόγι:ιν έρχυν μόνον γρεάδες!

Κε θα περμεντς τον μίναν

ο θάνατον να κοβαλι χριστιανον κανίνιν

ν εβγεν το πσαλτικον.

Κε, ι χορετ ενέσπαλαν εκιν-πα τον θεον!

Καρπον φέρνε γορις εφχας κι αγιαζμον τ αμπέλιτ.

Ερνήθεν τι ποπα ο γιον τεφχας κε τα βανκέλια,

τον κίρνατ κε τιν μάνανατ έστιλεν σιν Αθίναν

κε να μι κρύι σιν ρσίναν

γέντον . . . „σαβητικός!“

4 — Θα τρος, πυλιμ, θα τρος!

Δίσκολον εν ι κάμασι, βαριν εν ι δουλία
για τ εκινυς πυ κ έμαθαν να κλίσκουντανε-κα
Για τ εκινυς, πυ το πσομιν εφέρνεν εκλίσια
κε απι μάλια έρχυσαν τα άλα τα καλα.

Ει κιτι πιτραχέλια!

Πόλικα όλια έρχυσαν μένιν κοτσον ερσιεν.
Κι ατόρα, χτίπα το τζακυτζ, βαθέα τα μακέλια,
ίρδοσον κι αποίρδοσον γιάναν γυρζυλ πσομιν.
Αλο κι κρατισσέρκετε ο γιον τι ποπαδιάς
θα φεβ ασα Ρυσίας.

— Το πατσιπορτιμ, μυρμουριζ, θ εβγάλο ασα σαντύκια,
θα στίλατο τον πρόκσενομ, το βίζομ να εβγαλ
εφταν τα τόσα ντ έσιρα αδα περιρσανλύκια,
θα πάγο κι, πυ για τεμεν δουλεβν ακόμαν αλ.
Εκι, πυ σιν ιπόλιπσιν εν ακόμαν το χρίμαν,
κε βασιλεβ τεμπόριον, ταλιςσβερισς κ εν κρίμαν.
Εκι ο κιριμ για τεμεν σπίτια έχτσεν κε μαντρία
κι ομολογίας κε δραχμας επίρεν αρκετά.
Κ εν για τεμεν ι κάμασι, για τεμεν ι Ρυσία,
τόρα πυ κ εν ταλιςσβερισς κ εφσσι εκάτσεν κα.

— Ορα καλι σιν πρίμνισυ κι αέρα σα πανίας
κερος να πας κερως.

Τρέκσον προτυ κε κι αρκα φαλίρνε τεχλίσιας
κι απομεντς με τον κίρισυ ακλερος κι ορφανις.

XI 30.

ΣΤΑΒΡΟΦΟΡΙΑ

Εκόπανε τα πρέματα, πάνε τα παραμίθια
εσςκέρχυνταν αλίθια.

Με τα σταβρα εσκήρχουνταν, εσκήρχουν με τα
παντέρας.

εσκήρχουν με τεκσαφτέρια, τι Ρόμις ο πατέρας
έρτε αζολτς μπροστα.

Κε απο πίσατ έρχουνταν ραβιν κε δεσποτιάδες
κε διάκι με σταβρα.

Εσκήρχουνταν, εσκήρχουνταν, ι τρανι τεκλισίας.
Τα παλικάρια τι Μοισι, τι Χριστου ι γιοσμάδες,
με τι Ροσχιλτ τα δόλαρα, τι Μόργαν τα παράδες.
Παπόρια φόρτοσαν σταβρα, θορακοτα-εσκινία,
να σταβρόνε τι πολςσεδικς, να κρεμαν τιν Θιμίαν
πεφέκεν τα μετάνιας, εκρέμσεν τιν εφρσιν
κε άλο τι ποπάδες, κε άλο τι πσαλτάδες
κι δι ατε μαλιν.

Τιν πετιλέτκαν έρχουνταν, τα κολχοζ να χαλάνε,
τι „διαβολ τα δουλίας“,

τα „Βύζια“ να κλιθόνε, τα εκόλια νεφτάνε
καστέλια κεκλισίας.

Με τι χριστου τιν δίναμιν εσκήρχουν να σταβρόνε,
έρχουν να θανατόνε·

τεργατς να θανατόνε, τι χορετς να σταβρόνε
τον κόζμον να στραθόνε.

Εσκήρχουνταν τα μάβρα τ Εθρόπις τι κορόνας
τ Εβρόπις τι κορόνας,
τον κόζμον να γριλέβνε, τον τόπον να ριμάζνε,
εσκήρχουνταν ναρπάζνε.

Εσκήρχουν με θανκέλια,
εσκήρχουν με πιτριχέλια,
με τα τάνκια εσκήρχουν,
με τα γάζια εσκήρχουν.

Σίμφωνα με τα λόγια, εσκέρχουν, τι χριστου
κιάδα τιν βασιλίαν να φέρνε τυρανο.

Με γόνατα κομένα, τεντελιζμένα αντσία,
εσκέρχονταν τι τσύνας τ Εθρόπισ τα πεδία!

Εσκέρχονταν ι γλυπιζμεν,
εσκέρχονταν ι σαπεμεν,

Με σίφιλιν το έμαν,

με σίφιλιν το πνέμαν,

με σίφιλιν τον νυν,

με το χριστον εσκέρχουν
εμας να πολεμουν.

Εσκέρχουν με θανκέλια

Εσκέρχουν με ψαλτιο,

Εσκέρχονταν

Ελάτεν,

Ελάτεν μίαν κι άλλο

νακότεν το σιχτιο

5/IV 1930

„ΕΝΑΝ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΚΟΛΧΟΣ“ ΚΕ ΑΛΛΑ ΠΙΜΑΤΑ

ΣΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΤΙ ΟΧΤΟΒΡΙΑΝΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Δέκα χρόνια επέρασαν, λε: κέσαν εσίλια χρόνια!

Τι κοζμι έλαχσεν ι οπς κε το νιτικς τι γις.

Ι τσαρ εσέβαν σιν ιγιν, νεσπάλθαν τα γαλόνια

κε τα «ντανσκία» σάπανε τι θιάμ τι Πινις.

Δέκα χρόνια επέρασαν, δέκα χρόνια εδέβαν

κε σο σαμνιν ο ουλεφνις εκάτσειν τι κριτι.

Σο νόνιγμαν ι έμπορι κε ι τρ νι εσέβαν
κι ο τόπον επσιλίασεν τι ποπα, τι μυρτι.

ΤΕθρόπις παν τι ππλατι τα χάλκινα στυλάρια,
αέρασις το στέθος ατς πίρεν Τριγομινα
κε τάρακσεν σον άνεμον τι πυρζζυα ταμπάρια.
τι Νόπελ τα κον σέσιας, τΑκρίτα τα κηπινα.

Ι βασιλία κάτσεν·κα κι ο Κάιζερ εκλύκτσεν
κι μενσσεβικ τα πέταλα τίνιακσαν κι τασσνακ.
Τα σσπεμένα τα δεντρα κε τα καφύλια ρύκτσεν,
αέρασις, Τριγομινα, για τάροστυς φαρχμακ.

Επέθανεν ο Κλεμανσο κι ο Βίλσον εκιλίεν
κι ο Κέρζον πίγεν τον Κολτζακ νεβρικ αφκα σιν γιν
Απαν σιν γιν ο Νικολις άμον κεριν ελίεν
κε τι Δεφ ερ «τεμέτερον» εκσσίεν το μαλιν.

ΤΕθρόπις πάνε τα τρανα κε τα χοντρα κιφάλια
απέναν έναν άκλερικ τα μάθρα μπένε κα.
Κι βοιθον τι Ντέτερινκ το νεφτ, τα καπιτάλια
κι βοθον τι Τζέμπερλεν ταχύλια τα λιφτα.

Κε νια τι Ρότζιλτ βοιθον, τι Μόργαν τα παράδες.
ΤΑμερικις το Κυ Κλυγκς Κλαν βρόμον δι μοναχα.
Κε όσον κι αν κσιρίεσε κε κους κε τα πογιάδες
Μυζολίνι, εγέρασις, τα μέσας δέβιν·κα.

Αγέρας τι Τριγομινα κε σέναν σινεσέβεν
κε πας με ταλυνυς.

Εθρόπι σον αγίριστον ι άνικσις πιδέβεν
τον Τζέμπερλεν μι ακυς.

16/ΧΙ/1927

ΣΙ ΜΟΝΟΝΙΚΟΚΙΡΤΣ ΕΦΤΟΧΥΣ ΚΕ ΜΕΣΕΙΣ ΤΙ ΕΛ. ΡΑΙΟΝΙ

Τα φραχτία
σιν φοτίαν
το σινερ
σο λιθοσορ.

Με σινόρια κε φραχτία
κι πάι έμπρι ι δυλία
κε το έργον εμπροστα.

Τα φραχτία
σιν φοτίαν,
τα σινόρια
λιθοσόρια
ας σσκεπαζν τι χοντσοβορτσ.

Σα τζοπλίκια
σιντροφιαν
τα φραχτία
με τεμπορτσ.

Ατζαλένια, .
σιδερένια
το χοραφ θελ μιχανας.
τα καζύκια να κρεμίζνε,
τα τριβόλια να θερίζνε
με ταχάντια τι κυλατσ.

Τα φραχτία
σιν φοτίαν,
τανκς κε μανκς.
ολτς τι κυλακς.

Τι τεμπελτσ,
λάχταν κεκίνυς,
τον κυλάκον το αχτιβ.

Κε όλια έναν κολεχτ'β
τα χορία μυν πεδία,
δίχος ζίνορα κε νέπμαν
κε κυλακους κε φραχτία

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΚΟΛΧΟΖ

- Δεσπινι, με σταβρομένα γιατι κάθεσε ζσερόπα,
κε νυνίς, άμον γρείτσα, ζιν φοτίαν εμπροστα;
- Χι ο Κύντυρον εκζέβεν κι άκλοςτα τι χοραφόπα
κε το χτίνομ πιναζμέν'ν κε χορις αναφαγαν.
- Ο αντράδελφος ες βύδια, ες αλέτρια αναφαγάδες,
τα χοράφιας ατος κλοθ.
- Αχ, αντράδελφομ, Θιμία, τρες εκι πυ ιν παράδες
κε εβγεν τρανον κολοθ.
- Ο κυμπάρος, ο Νικόλας, χαμνον λένε ες καρδίαν
τι δουλίας ατος χτιζ.
- Το καρπόβολον, Θιμία, τι Νικόλα τιν καρδίαν
κε ι όμορφος οριζ.
- Ο ποπας σετς κι αφίντσε, φτάι εκίνος τι δουλίας
ντο εδάςσκεθεν, θιμάζε, οπτεκες σο ιερον;
- Τον ποπαν εσεν χαρίζο κε τι νίφεν τι Σοφίας
κε ντο τάζνεμας τα κείφια με τανκελτς
κε τον θεον.
- Ε, ατότε, νενκομέντσα, αφς τανθροπς κε τι θρισκίας
κε ταραγ με τατυνυς.
- Αρ ατο κεγο νυνίζο, εκι πάνε τα δουλίας,
εν ι μόνι ζοτιρία το κολχοζ για τεφτοχυς
- Κε στόρα;
- Αρ ατόρα, αποφάζιςα, Θιμία,
- Σο κολχοζ θεμπεντς, για ζυσι!
- Μι αχπαράεσε Θιμία, εν ι μόνι ζοτιρία
το κολχοζ για τεφτοχυς.

Ι ΠΑΛΑΣΑ

— Έργον κείς, κира Παρθένα, μόσε ζάντοσεσ κε σε
τυλυνέτερα ταχύλια γίρτσαν ι πολσσεβιχι!
Ικοκίρα, σε, γινέκα, σο ταφιν τέναν ταντσεισ,
κσάι κι λογαριάις το κρίμαν, κι φοάσε ασιν πσσεισ,
κέναν γίνεσε κενέα κε σε με τι παλαλυσ,
τρέις σα κλύπια, τρέις σο μίτινγ, τα διασσεκέματα νακυσ!
Τι κυλάκυσ ποσ θα χάνε, τι ποπάδεσ θα κυπίζνε
κε ταγυρτσ, παρεκσ κε σέναν, τα θελκα ποσ θα χτυπίζνε,
αν κατ λένε ζαροτον,
για το έργον νταρχινόνε απολέκνατο ιμπσον!
Ικοκίρια, σε, γινέκα κι φοάσε ασιν πσσεισ
κε τρέις, αν να σκοντσ τα σσέρια κε τον πσίφος για να δις! .
Σιν κιβέρνισιν νεμπένε τα μακρέα τα μαλία
για να γίνετε δουλία!

Να χοριέτε Ανίτσα, να χοριζ ι Δεσπινι,
τέργατα τι πολιτίας ι χορέτσα να τερι!
Ι Παρέσα τι Διμίτρι να μιλα σα σινεδρίας,
με ταγυρτσ έναν κενέα ι Πινι να λεί τι θιάσ!
Θελκα κι αρνικα εντάμαν να εβγένε σιν παράταν
κε τιν Ολγαν να χορίζνε σα σοβέτια ντελεγάταν.
Χορισ λάδια κε καντίλασ κε θανκέλια κε ποπάδεσ,
με τιν μουσικιν να θάφνε νεοντάδεσ κε γραάδεσ!

Ι ΠΑΡΘΕΝΑ

Ονταν λεν ι αλ, Παλάσα, ίσοσ δίκεον να έχνε,
πυ τα νέα τα δουλίασ κε τα νόμουσ κατατρέχνε.
Με τι δουλτσ εκιν εζίναν, με κυχάρκασ, με φαιτόνια,
έτρογαν, κείφια επίναν κεμασ πύλνανε φασόνια.
Χανουμάδεσ κε κირιεσ τι τζεχελτσ επαλαλόναν.
ταρνικυσ σίρναν σιν κάντζαν κε τι „γνωστικυσ“ ορθόναν.
Κε εγο κεσι, κοχράκα, πάντα, σο γομαρ αφκα,
σα σσαλιάκια, σα δουλίασ, σα πελιάδασ σα κακα.
Οκσιποлт κε γιασιρόπα κε με έφκερα κιλίασ
δύλεβαμ άμον χτινόπα σα πόρτασ τι μεγαλίασ!

Δύλεθαμε νίχτην μέραν το φαίνεμυν χαψία,
 κε εκίνα κέσαν πάντα να χορτάζνε τα πεδία.
 Νέσπαλες, νέπσα Παλάσα, ντο εσίρνες το λιμυς,
 τα νεστίας, τεφτοσσίας κι χτιπύνε κσάι σο νυς;
 Τα λιτσάνια κι θιμάζε όλεν τιν σαρακοστιν,
 χορις λαδ κελίνα πάντα, κάποτε χορις πσομιν;
 Κσάι σο νυς κι κρύι, ε μάρσα, άντρασις για τιν δουλίαν
 με τα μίνας κε τα χρόνια ριάζεν τιν κσενιτιάν.
 Περιρσαντς ε·ι εκίνος, περιρσαν σο σπιτ εσιν,
 περιρσάνια τα πεδίας, ζοντιανα κε χορις πρσιν.
 Εσι εσίρνες τι ρσερίας τα τερτόπα ρα πετσίας
 κι ατος τα καχοπιρίας.

Κρύι σο νυς, νέπσα κοχράκα, όντες έφαγα το κσίλον
 ασον κορπακορ τον άντραμ για τανάπαγυ τον Φίλον.
 Πος εχόρεπσα εντάμαν με τεκινον το στραβον
 απαν ρι ποπα ταλον.

Κε ατα-πα αν ενεσπάλληαν κατι λες, νέπσα κυτύλα,
 πυ ατότε τεα ίσσεσ ασ εμεν περσα ταχύλια,
 ασι ζις τιν νοστιμάδαν νιέγρικσαμε γο κε ρι,
 νεοντάδες κε γρεάδες, με τομάτια κε στραβι.
 Ερκοναμε αν τομάτια, ι ριλια εκατιβένεν,
 σαρνικον ίπσαμε λόγον τόνομανεμυν εβγένεν.
 Θα στιμνόναμε τον κόζμον για να ίμες ρολτς καλι,
 κε θεπίναμε τον λόγον κε ταφέντιμ τι κυνι.

Ι ΣΟΝΙΑ

-- Νέπσα, Σόνια, παλαλόθες, νέπσα Σόνια κι νυνις,
 χα ρα δεκοχτο εσέβες, πυρνον άβριον θαντρις.
 Κέναν-κεναν με ταγύρια, κέναν-κέναν με τι νείσ
 ρα ρκολία, ρα ροβέτια κε ρα ρινεδρία τρείς.
 Νέπσα, ατα πσομιν κι φέρνε κι γομον ατα κιλίαν
 κεν ατο ντεφτας δουλίαν
 Χα ρα δεκοχτο εσέβες, πυρνον άβριον θαντρις,
 για τιν πρίκας, ρι ατόρα, τον γαμπρον πρεπ να νυνις.

— Πρίκαν έχο γο τα σσέριαν, φυλιρία έχο τομίαν
κι πυλο εγο τα κάλιαμ, κι σκλαθόνο τιν καρδιάμ
γι άντραν, μάνα, κε γαμπρον.
Κι μ εγο για τον ζιγον.

Κι μ εγο να χίμε σμάλια κε να κάθυμε σεβόρας·
με κεντίματα, αντέλας χίμε να περάζο όρας·
να στιμνόνο τι γρεάδας, να γριντσόνο τι πεδάντας,
να νυνίζο νίχταν μέραν τίναν θα χιπο σα κάντζας;
Με τα κσένα ιδροκαμάτι το φαιμ νακσασφαλίζο
κι νυνίζο.

Αντρας, πρίκα, βίος, μάνα για τεμέναν φυλιρία
εν μονάχον ι δουλία.

Τα παλια εκίνα πάνε, πέρασαν εκάτσαν-κα,
θελτε να ζις θα καμτε ατορα κε τομίας θα βαλτε κα.

1931

ΣΙΡΟΝ ΑΝΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑΣ ΚΙΑΦΣ ΤΟ ΤΣΥΝΚΡΟΜΑΝ

— Να εμυν παλικάρι δεκοχτο χρονον,
με τις αβγις τιν δίναμιν ταρίνιγον,
τα κάλια, τεμορφάδας σα αμάλαγα,
το πρότον τιν φοτίαν τι νεότιτας.
Να έμυν παλικάρι δεκοχτο χρονον·
τιν νίχταν νεμαθάνα κε να δύλεβα
τιν μέραν σα ζαθότια κε σα φάπρικας.
Μαθιτις σα σχολία κε τι „λάμπυτζκας
τιλιτζ,” εγο σον κάμπον σίρμαν νάμυνα.
Ταχτζις σιν πετιλέτχαν, σο πεντάχρονον
με τι τρανυς ταχτζιδες, τι μαστόριδες,
κε μαθιτις να έμυν με τυτάρνικυς.
Πεδιν τι πετιλέτκας, γο κε θρέμανατς.
εντάμαν με τεκίνεν να μεγάλονα,
το γάλαν να εβίζανα ασον κόλφενατς,
γάλαν παρχαρομάνας, γάλαν άδολον,
πυ αναστεν τι δράκυς κε τι γίγαντας.
Μάνα, γιατι γλιγόρεςες κεπίκες-μει!

Κατ έστεκες ακόμαν χρόνια κάμποσα,
 κομσομόλος ατόρα κεγο νάτρεχα,
 άμον φοτία ζόλα να επρόφτανα,
 τυς ιλις κε τυς αβγίτες να ετόκζεδα,
 τι τεχνικις τα κάστρα να κιρίεβα,
 κε τον εχτρον τα κάστρα να εκρέμιζα.
 Μάνα, γιατι γλιγόρεςες κεπίκεςμε!
 — Το κάχυ ρίζαμ, γιόκα, τα παράπονας,
 ειν όραν εγενέθες, κέχο φτέξιμον
 εγο, πυ κεταράες με τυς γίγαντας,
 τι όρακς, τιν πετιλέτκαν πυ εγένεσαν,
 τα ζσέρια τριτζαλένια, πυ το πρόσοπον
 απαν αφκα τι κόζμονος εγίρτσανε.
 Για μέναν κίνε, γιόκαμ τα παράπονας!
 τερ τα σινέλκας, τέρεν, κέπαρ μάθεμαν.
 Ατινις, πυ τα τεμέλια τι πεντάχροну,
 τεμέλια με τσιμέντον κε με σίδερον,
 ρασσία αμετακίνιτα εσένκανε.
 Κε χτίζνε κε δουλέθνε, εν ι ζίσιατυн,
 ι δόκσα, ι χαράτυн εν το χτίσιμον.
 Τερ τα σινέλκας, τέρεн, κέπαρ μάθεμαν.
 Σίρν αν τα μανίκας, κι αφς το τσύνχρομαν
 κε тараγ си таχτζίδες, си мαστόριδες
 να кубалиς λιθάρια κε νερον να φερтς
 όспυ та ζσέριας ζόζνε κε та γόνατας.
 Ας κλέο γο ι μάρσα κι аς φυλίουμε,
 πυ тεντελίζн та ζσέρια κε та γόναταμ
 κε τζόкепсэн ι δίσα ζοματόπα-му!.

III/32

Ответ. редактор КАЧАЛОВ Х.	Технический редактор ГРИГОРИЯДИ Ф.	Сдано в набор 10-V Под. в печать 16-V 1932 г.
-------------------------------	---------------------------------------	--

Τυπογραφία Γρηческого Изд ства „Коммунистис“ Ростов на Дону

Упол. Крайлит 2849 Зак. 482 Об'ем 1,5п.л. х .44,800,=78.400 зн,
 Ст-ф, Б5 125X176 Тир. 3000.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ТІМІ
ЦЕНА

15

КАП.
КОП.

Худ.

АКАДЕМІА

АФНАНА